ΚΡΙΤΙΚΗ ΘΕΑΤΡΟΥ

«Ιφιγένεια εν Αυλίδι»

Στυλιζαρισμένη παράσταση. Μια ατμόσφαιρα ψυχρότητας δέσποσε στο χώρο και πάγωσε τις εκρηκτικές Ευριπίδειες συγκρούσεις

Της Κ. ΡΑΠΑΝΑΚΗ

Στο πρόσφατο αποκαλυπτικότατο ντοκιμαντέρ του Μάικλ Μουρ «Φαρενάιτ 9/11» υπάρχει ένα σημείο όπου ο ίδιος ο σκηνοθέτης προσπαθεί να πείσει τους ρεπουμπλικάνους γερουσιαστές να στείλουν στον πόλεμο του Ιράκ τα παιδιά τους.

Οι λόγοι ευνόητοι και γίνονται ακόμη πιο διαφανείς αν δει κανείς στο ίδιο ντοκιμαντέρ τον τρόπο που στρατολογούνται οι υποψήφιοι μισθοφόροι στη συγκεκριμένη χώρα. Επίσης εντοπίζονται και δύο από τις κυριότερες αιτίες που ωθούν πολλούς νέους να επιλέξουν αυτού του είδους την ενασχόληση. 1) Το υψηλό ποσοστό ανεργίας και 2) Η ευκαιρία που τους δίνεται ν' αποκτήσουν χρήματα και να πάνε στο κολέγιο να σπουδάσουν ό,τι άλλο επιθυμούν.

Τα οικονομικά συμφέροντα και οι δοσοληψίες των ισχυρών με τη μέθοδο των επεκτατικών πολέμων για «ιδιόχρηση» πλουτοπαραγωγικών πηγών και πρώτων υλών είναι ένα ιστορικό πλέον αξίωμα. Μεσ' από αυτήν την οπτική είναι καταιγιστική η καταγγελία του Ευριπίδη στην «Ιφιγένεια εν Αυλίδι» για τις προσωπικές φιλοδοξίες των στρατηγών, τον μηχανισμό του πολέμου, τις στρατηγικές των οικονομικών συμφερόντων, του πλουτισμού, της μοίρας των αιχμαλώτων, της εξαφάνισης πηγών και αξιών, των άδικων θανάτων όλων αυτών που αρνήθηκαν να ενταχθούν με την μία ή την άλλη πλευρά στον αιματοβαμμένο, εμφύλιο Πελοποννησιακό πόλεμο. Ειρωνική και σαρκαστική απάντηση η εκούσια θυσία της Ιφιγένειας μπροστά σε μια τέτοια κατάσταση.

Οι «Βάκχες» και η «Ιφιγένεια εν Αυλίδι» είναι τα τελευταία έργα του ποιητή. Στο Ηρώδειο το ΔΗ.ΠΕ.ΘΕ. Πάτρας είχε ένα δυνατό έργο με απόλυτα σύγχρονες αντιχήσεις. Στοιχείο το οποίο δεν το εκμεταλλεύτηκε επαρκώς ο σκηνοθέτης Θέμης Μουμουλίδης και έστησε μια παράσταση στυλιζαρισμένη όπου οι εκρηκτικές Ευριπίδειες εντάσεις ακινητοποιήθηκαν μέσα από φορμαλιστικά στησίματα και πόζες. Ο λόγος του ποιητή ακούστηκε από την αρκετά καλή μετάφραση του Κ. Χ. Μύρη αλλά πάγωσε σ' ένα φόντο από αναμασημένες λύσεις. Εικόνες που έμοιαζαν να μένουν στάσιμες όπως σε ταμπλώ. Μακριά, δερμάτινα, παλτά (σκηνικό-κοστούμια Γ. Πάτσας), υπερυψωμένοι διάδρομοι και στυλιζαρισμένες κινήσεις. Η καλή μουσική του Γ. Ανδρέου ερμηνεύτηκε εκφραστικά από την εξαίρετη φωνή της Ε. Τσαλιγοπούλου.

Χωρίς εσωτερικό παλμό, αποστασιοποιημένοι από τους αντίστοιχους ρόλους τους οι: Στ. Μάινας (Αγαμέμνων) και Γ. Νταλιάνης (Μενέλαος). Εκφραστική, πολύπλευρη και σφύζουσα από οργή η Κλυταιμνήστρα της Καρ. Καραμπέτη.

Παρά την ειλικρινή προσπάθεια ο Ν. Κουρής δεν είχε το απαιτούμενο εσωτερικό εκτόπισμα για την ερμηνεία του Αχιλλέα. Με ευαισθησία, ευγένεια και ευελιξία ερμήνευσε την Ιφιγένεια η Μ. Πρωτόπαππα. Δυνατή παρουσία η Αλεξάνδρα Σακελλαροπούλου (κορυφαία).

Εν ολίγοις, και με σκηνοθετική ευθύνη το στήσιμο και τα «ταμπλώ» πάγωσαν τις εντάσεις σε κρυστάλλους ακινησίας.